

THOENG LIONG HOEI.

Door den heer Thoeng Liong Hoei, kapitein-titulair der Chinezen te Makassar (Celebes), wiens portret wij hierboven weergeven, is een gift van duizend gulden geschonken ten bate van de slachtoffers van den watersnood in ons land. Het geval verdient te meer vermelding, daar genoemde heer op geenerlei wijze in betrekking met Holland staat en de schenking alleen een gevolg is van het feit, dat een van zijn kennissen uit Nederland hem over de ramp en de tweegebrachte ellende schreef.

rain aan den tuinkant op een kier staan. Meissen sloot ze en deed er den grendel op. Vervolgens begaven we ons naar de werkkamer van den heer Lisman, waar we eenige

achter de boekenkast weer op en beval ons zijn voorbeeld te volgen en ons eveneens te verbergen.

Nauwelijks waren we weggedoken of we hoorden opnieuw de haastige voetstappen als van iemand die vluchtte en wederom zagen we het afzichtelijke gelaat van den misdadiger naar binnengluren. Het gelaat verdween en even later hoorden we in de stilte van den nacht gerammel aan de kelderdeur. Het duurde slechts kort, toen gebeurde er iets wat Meissen blijkbaar voorzien had: de man keerde terug, schoof het raam van de kamer waar we ons bevonden omhoog, wipte naar binnen en sloot het venster weer. Een oogenblik keek hij rond als een opgejaagd dier, toen ontdeed hij zich van pet en overjas, verborg die onder den divan, wierp zich haastig op het rustbed en was onmiddellijk in diepen slaap.

We kwamen voorzichtig uit onze schuilplaatsen te voorschijn en slopen naar den slapenden man. We behoefden ons nu niet te haasten, we waren drie tegen een en konden ons bij de minste beweging van den slapende op hem werpen. Nieuwsgierig staarden we alle drie met afgrijzen naar het afzichtelijke, gerimpelde gelaat, met de hangende lippen, den half geopenen mond met de vooruitspringende tanden. De aanblik van dat dierlijke gelaat hield ons geboeid; we bogen ons over hem heen.

Doch nu gebeurde er iets vreemds, iets ongekends!

Terwijl we daar sprakeloos over den slapenden misdadiger gebogen stonden, veranderden de gelaatstreken van den man; de diepe rimpels verdwenen, de hangkoonen werden rond en vol, lippen en kin zwollen en werden krachtig, het geheele gelaat verjongde, al het afzichtelijke verdween en in de plaats hiervan, zagen we een flink mannengelaat — het gelaat van den heer Lisman! Het geheele proces duurde hoogstens een kwartier en voor ons lag nu een kalm slapende man.

Hij ontwaakte, toen wij hem bonden en verzette zich na de eerste minuut niet meer. Uit het verhoor bleek ons dat de ongelukkige man van zijn nachtelijke tochten niet het minste wist. De twee wezens hadden niets met elkaar gemeen dan dat ze in één lichaam huisden. Spijker, de oude huis-knecht, die nu werd binnengebracht, vulde onder tranen de verkregen inlichtingen aan. Hij vertelde hoe hij nachten achtereen zijn meester onherkenbaar misvormd als een krankzinnige had zien wegsuipen, om hem later, volkomen zichzelf, weer terug te vinden.

NEDERLANDERS IN DUITSCHLAND.

Onze landgenoot, de heer Fokker, die in Duitsland zooveel succes heeft met zijn vliegmachines en over wien in het Engelsche Hoogerhuis onlangs gesproken is. Naast hem de Groothertog van Mecklenburg-Schwerin.

naar haar toe: het kan immers niet waar zijn, dat de lach uit haar oogen en de glimlach van haar mond is? Wat hebben we ons niet dikwijls vermaakt met haar grappige oude-vrouw-tjes-manieren en onbewuste geestigheid!

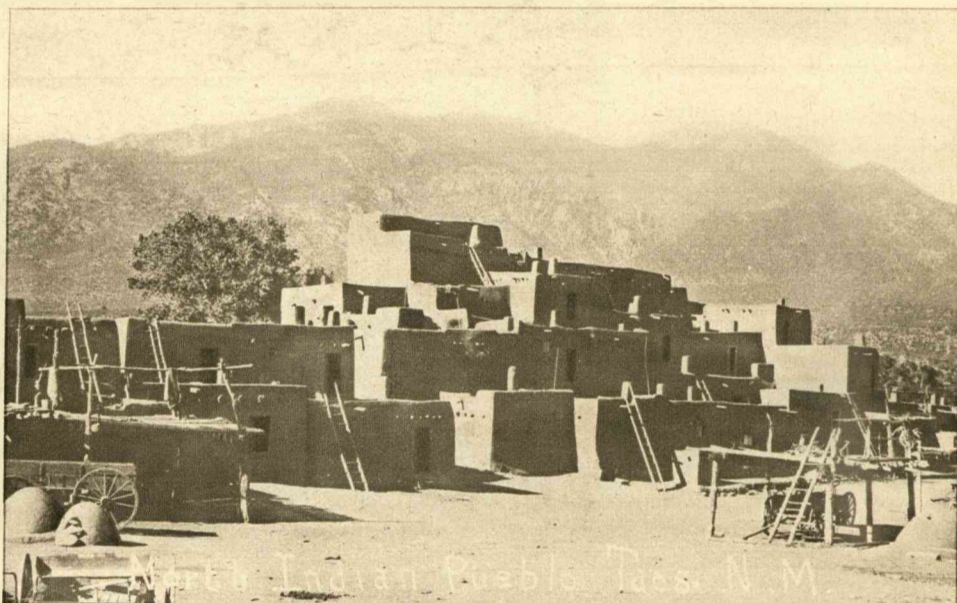

TWEE HOLLANDERS IN NIEUW-MEXICO.

De stad Taos in Nieuw-Mexico is na Santa Fé de oudste in de Vereenigde Staten. Behalve om haar prachtige ligging — temidden van sneeuwbergen, dichte wouden en de mooiste ravijnen — is Taos merkwaardig om haar nabijgelegen „pueblo" of Indianendorp, waar 564 Indianen wonen in huizen die uit adobe, een soort klei, boven op elkaar worden gebouwd. Bijgaande afbeelding geeft een indruk van zulk een dorp; de bewoners der bovenste huizen moeten soms zes of zeven ladders beklimmen. Zij zijn dit echter sinds lang gewend; hun geslacht leeft daar reeds zes eeuwen, en al dien tijd is er in hun huizen, gewoonten, kleding en opvoeding niets veranderd.

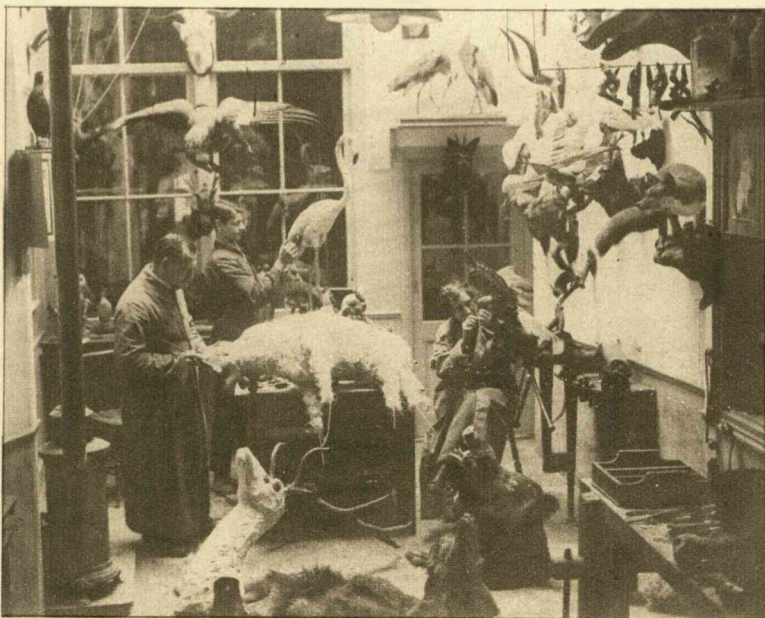
nachten te voren vertoefd hadden. Meissen ging naar het raam, deed er de pen af en zette het op een kier open, zocht daarna, terwijl hij het licht branden liet, zijn schuilplaats

De ongelukkige Lisman bevindt zich thans in een zenuwlijdersgesticht, waar hij zorgvuldig verpleegd en nauwlettend nagegaan wordt. Of hij ooit echter volkomen normaal zal worden, wordt door de zenuwartsen betwijfeld.

Alleen heeft de regering er een school gebouwd, waar in de Engelsche taal onderwezen wordt, en een geneesheer aangesteld die den gezondheidstoestand controleert. Op onze foto ziet men dezen dokter en zijn echtgenoot, den heer en mevrouw J. J. Bergmans-Harkink, de eenige Hollanders daar in den omtrek; rechts vooraan zijn tevens een viertal Indiaansche kinderen vereeuwigd. — Wij danken onze abonnees in het Verre Westen voor hun belangstelling in „Panorama", waarvan zij schrijven: „wat een prachtig blad is het toch; telkens zien we met vreugde den dag tegemoet dat het verwacht kan worden. Ook de Amerikanen houden ervan de platen te bekijken".

O grootmoedertje! nee, je was niet meer noodig voor de wereld, maar voor ons! Je hoorde zoo bij ons en de kamers zullen nu weldra leeg zijn, als ze je ver weg gedragen hebben.

VAN EEN INTERESSANT BEDRIJF.

Deze en nevenstaande foto geeft een kijkje in een interessant en kunstig bedrijf, n.l. het opzetten en prepareren van dieren. Op de beide afbeeldingen ziet men het opzetten van een wild zwijn. Hierboven is men bezig het lichaam te modelleeren, alvorens men de huid er over heen trekt.

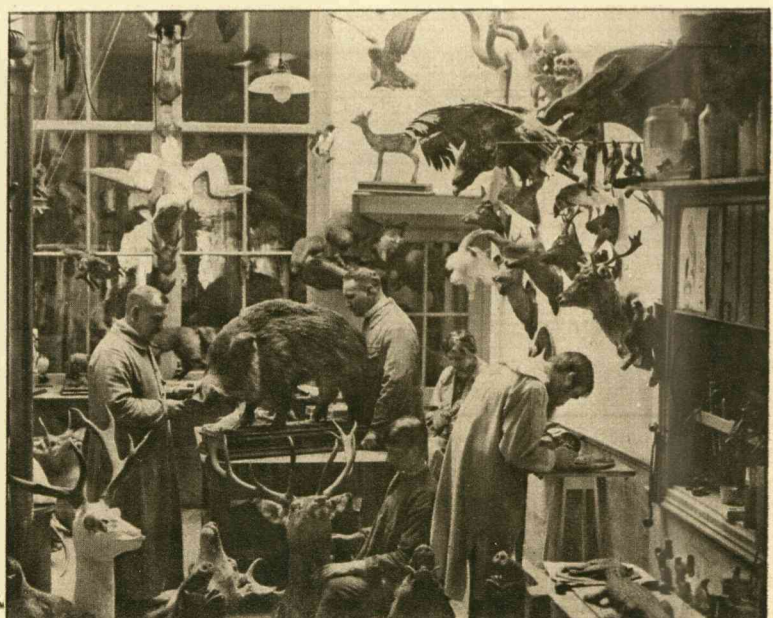
Grootmoeder

I,

Grootmoedertje is dood. Bewegingloos ligt ze in haar witte bedje, zoo lief en vredig, en haar smal gezichtje zoo jong, zoo jong...

Ze is niet lang ziek geweest, heeft ons niet lang voorbereid op haar heengaan. Treft daarom misschien zoo zwaar haar verlies? „O, ze heeft den leeftijd! één en tachtig!" zeggen de menschen.

Wij hebben dat ook wel gezegd, vóór ze heenging, maar nu ze weg is, o! nu vinden we haar nog jong, veel te jong om heen te gaan. En we kijken haar aan, bewonderen zijgend haar was-witte handjes en wangen, haar haar, dat nog alleen maar grijs is bij de slapen. Ieder oogenblik loopen we nog

VAN EEN INTERESSANT BEDRIJF.

De huid wordt over het vooraf gemodelleerde lichaam van het dier getrokken, waarna de verdere afwerking kan plaats hebben. (De beide foto's werden genomen in de werkplaats van den bekenden preparator W. Engels te Zwolle, die meermalen orders van Z.K.H. den Prins uitvoerde).